

vens bestemmelser. Det blev derved synliggjort, at tilgængelighedsfristen på 30 år har en central funktion i offentlighedslovgivningen som helhed, idet den for statslige myndigheders vedkommende generelt ophævede de undtagelsesbestemmelser i offentlighedsloven, der knytter sig til dokumenttypen. Efter 30 år kan en myndighed således ikke nægte indsigt i interne arbejdsdokumenter blot under henvisning til dokumentets interne karakter, jf. offentlighedslovens § 7. Hemmeligholdelse vil derefter kun være mulig på grund af dokumentets oplysningsindhold.

Arbejdsgruppen har ikke afgivet en enig indstilling om nedsættelse af 30-års fristen. Brugerrepræsentanterne i arbejdsgruppen har indstillet, at fristen ved denne lovrevision sættes til 20 år. Et mindretal i Tilgængelighedsudvalget har ligeledes anbefalet 20 år, mens et enkelt medlem har anbefalet en 10-års tilgængelighedsfrist.

Forvaltningens repræsentanter i arbejdsgruppen finder, at hensynet til en velfungerende forvaltning samt ressourcemæssige hensyn tilsiger, at den generelle tilgængelighedsfrist ikke nedsættes til under 25 år. Tilgængelighedsudvalgets flertal har ligeledes anbefalet, at den generelle tilgængelighedsfrist fastsættes til 25 år.

Det var forvaltningsrepræsentanternes opfattelse, at en yderligere nedsættelse af tilgængelighedsfristen sandsynligvis kun ville betyde en mindre forøgelse af, hvad der i forvejen er tilgængeligt ifølge offentlighedsloven. Når det drejer sig om arkivalier, der er under 25 år gamle, bør offentlighedsloven (inkl. meroffentlighedsbestemmelsen) kunne dække behovet for tilgængelighed.

En nedsættelse af den gældende almindelige tilgængelighedsfrist vil kunne medføre et øget ressourceforbrug til screening m.v. hos offentlige myndigheder. Skal nedsættelsen af tilgængelighedsfristen have gennemslag i praksis, vil det screeningsarbejde, der udføres i dag skulle intensiveres i ikke ubetydelig grad. Erfaringerne fra det screeningsarbejde, der er udført siden arkivlovændringen i 1997, viser, at dette arbejde kræver indsats af betydelige ressourcer fra de afleverende myndigheders side. Ved screening tages bl.a. stilling til behovet for fastsættelse af særlige længere frister. Jo lavere tilgængelighedsfristen sættes, jo mere vil antallet af dokumenter, der systematisk skal screenes, stige.

Ud fra hensynet til opnåelse af størst mulig åbenhed finder Kulturministeriet, at den nødvendige beskyttelse af vitale interesser ikke tilsiger, at den almindelige tilgængelighedsfrist fastsættes til et tidsrum, der er længere end 20 år.

Det bemærkes, at en nedsættelse til 20 år kan medføre en udvidet anvendelse af fristforlængelser, ligesom ressourceanvendelsen i forbindelse med screening i en overgangsperiode kan forventes at blive noget større.

Fristforlængelserne kan i sagens natur kun omfatte dokumenter, der efter offentlighedslovens bestemmelser herom kan undtages fra retten til aktindsigt. I den forbindelse må det understreges, at muligheden for fristforlængelse, jf. § 27, ikke bør udnyttes i andre tilfælde end dem, hvor det er *nødvendigt* til beskyttelse af *væsentlige* hensyn til offentlige eller private interesser. De beskyttelseshensyn, der varetages ved offentlighedslovens bestemmelser om begrænsninger i retten til aktindsigt, vil i langt de fleste tilfælde gøre sig gældende med mindre vægt efter 20 års forløb.

§ 23

Til stk. 1

Bestemmelsen er ny. Der fastsættes en tilgængelighedsfrist på 75 år for arkivenheder, der indeholder oplysninger om enkeltpersoners private, herunder økonomiske forhold. Den gældende bestemmelse i § 22, stk. 1, nr. 1, fastsætter en 80-års tilgængelighedsfrist for umiddelbar adgang til sådanne oplysninger.

Spørgsmålet om en eventuel nedsættelse af 80-års tilgængelighedsfristen er drøftet i arbejdsgruppen til revision af arkivloven. Gruppen har ikke kunnet opnå enighed om en ændring af grundlaget for en nedsættelse af 80-års tilgængelighedsfristen efter den gældende § 22, stk. 1.

Brugerrepræsentanterne har indstillet, at 80-års tilgængelighedsfristen vedrørende enkeltpersoners private forhold ændres fra at omfatte hele arkivenheder til alene at omfatte oplysninger om enkeltpersoners private forhold. Det vil sige, at tilgængelighedsfristen skal bedømmes på dokumentniveau.

Alternativt har brugerrepræsentanterne indstillet, at fristen sænkes til 55 år (70 års pensionsalder fradraget 15 år for kriminel lavalder), dog med mulighed for fristforlængelser på op til 80 år af dokumenter, der indeholder særligt personfølsomme oplysninger.

Forvaltningens repræsentanter har indstillet, at den gældende bestemmelse om 80-års tilgængelighedsfristen for arkivenheder med oplysninger om enkeltpersoners private forhold opretholdes. I afvejningen af argumenter har man fundet, at hensynet til beskyttelsen af privatlivets fred og den personlige integritet må tillægges overvægt i forhold til en åbenhedshensynet. Denne del af arbejdsgruppen har derudover henvist til praksis med hensyn til dispensationer på området. I langt de fleste tilfælde gives der adgang til materiale,